

Sygn. akt VPa 70/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2013 roku

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie następującym:

Przewodniczący – SSO Jacek Wilga (spr.)

Sędziowie: SSO Krzysztof Głowczyński

SSO Andrzej Marek

Protokolant: Ewa Sawiak

po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2013 roku ***w Legnicy***

na rozprawie

sprawy z powództwa W. B.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna Oddział - Zakłady (...) w K.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda i strony pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego - Sądu Pracy w Lubinie

z dnia 26 lutego 2013 roku

sygn. akt IV P 301/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w całości w ten sposób, że zasądza od strony pozwanej (...) Spółka Akcyjna Oddział – Zakłady (...) w K. na rzecz powoda W. B. kwotę 15 513, 41 zł (słownie złotych: piętnaście tysięcy pięćset trzynaście, 41/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 25 października 2012 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za utracone wynagrodzenie, znosi wzajemnie między stronami koszty zastępstwa prawnego oraz nakazuje stronie pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa – kasa Sądu Rejonowego w Lubinie kwotę 776 zł tytułem należnej opłaty sądowej,

II. apelację powoda odrzuca w zakresie zawartych w apelacji żądań ponad kwotę 19 602 zł,

III. apelację obu stron w pozostałym zakresie oddala,

IV. koszty zastępstwa prawnego w postępowaniu apelacyjnym wzajemnie znosi.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 lutego 2013 roku Sąd Rejonowy w Lubinie zasądził od strony pozwanej (...) S.A. Oddział Zakłady (...) w K. na rzecz powoda W. B. kwotę 12 398, 00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 25 października 2012 roku

do dnia zapłaty tytułem odszkodowania w związku z obniżeniem wynagrodzenia w związku z wypadkiem przy pracy, oddalając dalej idące powództwo oraz orzekł o kosztach postępowania.

W uzasadnieniu wskazał, iż podstawę prawną roszczenia powoda stanowił przepis art. 444 §1 kc w zw. z art. 300 kp.

Stwierdził, że w sprawie bezspornym było, iż podmiotem zobowiązanym do naprawienia szkody wyrządzonej powodowi w wyniku wypadku przy pracy jest pracodawca - strona pozwana (...) S.A. Oddział Zakłady (...) w K.. Niewątpliwym było również, że doznana przez powoda szkoda majątkowa polegała na częściowej utracie przez niego zdolności do pracy zarobkowej na dotychczas zajmowanym stanowisku.

Dochodzone przez powoda roszczenia, z uwagi na ich charakter i powiązanie braku ich wypłaty lub obniżenia ich wypłaty z zaistniałym wypadkiem przy pracy, mają charakter odszkodowawczy. Celem dochodzonego odszkodowania jest doprowadzenie do zrównania sytuacji finansowej poszkodowanego z sytuacją hipotetyczną, w jakiej znajdowałby się, gdyby nie doznany uszczerbek na zdrowiu (por. np. - wyrok SN z dnia 14 listopada 1997 r., IIUKN 319/97, OSNP 1998 Nr 17, poz. 515).

Wysokość szkody poniesionej przez powoda wyrażała się w kwocie stanowiącej różnicę między przeciętną wysokością wynagrodzenia pracowników zatrudnionych na stanowiskach zbliżonych do stanowiska zajmowanego przez powoda oraz o podobnym do jego stażu pracy, a wysokością uzyskiwanych miesięcznych dochodów przez powoda na nowo objętym stanowisku pracy po wypadku.

Powód w okresie od 11 maja 2010r. do 31.05.2011r. przebywał na zwolnieniu lekarskim i pobierał świadczenie rehabilitacyjne. Zgodnie z przepisami ustawy o zasiłkach z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa zasiłek taki przysługiwał powodowi (w związku z wypadkiem przy pracy) w wysokości 100% podstawy wymiaru zasiłku. Przy czym zasiłek ten stanowił średnią zarobków powoda z 12 miesięcy. Do zasiłków tych zaliczane były wszystkie te składniki wynagrodzenia, których pracodawca w okresie zasiłkowym pracownikowi nie wypłacał. Za ten okres uznał Sąd Rejonowy, że powód w ramach otrzymywanego zasiłku z ZUS przez okres jednego roku otrzymywał kwoty zbliżone do uprzednich zarobków. Były one wypłacane za każdy dzień niezdolności do pracy, zatem finansowo w ocenie Sądu powód w tymże okresie szkody nie poniósł.

Dalsze roszczenia za okres od czerwca 2011r. tytułem nagrody - 14 pensji i nagrody z okazji Dnia Górnika zostały powodowi wypłacone zgodnie z zasadami określonymi w ZUZP proporcjonalnie, z podstawą obliczenia tak jak ekwiwalent za urlop. Nagroda z zysku, co wynika z ZUZP była wliczana do podstawy wymiaru zasiłku.

Roszczenia te okazały się w rezultacie powyższego, zdaniem Sądu Rejonowego, nieuzasadnione.

Za nieuzasadnione uznał Sąd również roszczenia z tytułu nagród z funduszu premiowego oraz dodatku za pracę w warunkach szkodliwych.

Jako zasadne ocenił natomiast Sąd Rejonowy żądanie powoda wyrównania szkody związanej z obniżeniem stawki osobistego zaszeregowania za okres od 1.12.2011 r. w kwotach po 158 zł netto miesięcznie (1976 zł - 1793zł). Zatem za okres do wniesienia pozwu dało to kwotę 2370 zł netto.

Zdaniem Sądu powód poniósł szkodę również na skutek nieotrzymania premii efektywnościowych na nowym stanowisku pracy. Premie otrzymywane przez powoda były na nowym stanowisku niższe przeciętnie o 872 zł od przeciętnych premii efektywnościowych górnika strzałowego. Sąd przyjął, że wyrównanie przysługuje powodowi za 3,5 miesiąca w roku 2011 (2,5 miesiąca w 2011 r. przebywał na urlopie wypoczynkowym i szkoleniach). W roku 2012 r. (za okres do dnia wniesienia pozwu) przepracował 8 miesięcy. Za ten okres, łącznie 11,5 miesiąca Sąd naliczył odszkodowanie w kwocie w kwocie 10.028 zł netto (3,5 m za 2011r. x 872 zł = 3052 zł i 8m za 2012r. x 872 zł= 6.976 zł razem 10.028 zł).) Sumując te kwoty z wyrównaniem stawki zaszeregowania łączna zasądzona kwota stanowiła 12.398 zł . Kwotę powyższą Sąd zasądził.

Dodatkowo wskazał Sąd Rejonowy, iż odszkodowanie należne powodowi ma rekompensować utracone korzyści, a zatem szkodę, której wysokości nie można dokładnie ustalić, ale która może być wyliczona jedynie w przybliżeniu, w oparciu o pewne hipotetyczne założenia. Powyższe powoduje, że przyznane odszkodowanie odpowiada wartości szkody o charakterze uśrednionym.

W zakresie zarachowania otrzymanego przez powoda odszkodowania z TUW przyjął Sąd I instancji, iż ubezpieczenie, w ramach którego odszkodowanie wypłacono, ma charakter ubezpieczenia na życie obejmującego szkody na osobie. Nie obejmowała ona szkody w dochodach. Odsetki zasądził Sąd Rejonowy od dnia następnego po dniu doręczenia stronie pozwanej odpisu pozwu na podstawie art. 481 kc. Pełnomocnik powoda w tym zakresie nie doprecyzował żądania pozwu.

Wyrok powyższy został zaskarżony przez obie strony.

Strona pozwana skarżąc wyrok w części zasądzającej zarzuciła:

1. naruszenie prawa materialnego przez uznanie, że na podstawie art. 444 §1 kc szkoda, którą poniósł powód, została wyrządzona z przyczyn, leżących wyłącznie po stronie pozwanego,
2. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 233 §1 kpc oraz art. 322 kpc poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego oraz wszystkich okoliczności sprawy, polegające na:
 - pominięciu wniosków pozwanego o skorygowanie żądań powoda o odszkodowania, wypłacone przez instytucje ubezpieczeniowe, a także
 - pominięciu decyzji powoda, które mogły rzutować na wysokość dochodzonej przez niego szkody.

Stawiając powyższe zarzuty strona pozwana domagała się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania.

Argumentowała, że wszelkie świadczenia odszkodowawcze, dla wypłaty których źródłem i podstawą był wypadek i jego skutki powinny być uwzględnione przy obliczaniu odszkodowania, które jest dochodzone od pracodawcy. Uwzględnienie stanowiska strony pozwanej, może prowadzić do ustalenia, iż powód nie poniósł żadnej szkody w wymiarze finansowym, gdyż odszkodowanie tylko z ZUS i TUW CUPRUM przewyższały zasądzoną kwotę.

Przyznanie odszkodowania nie może prowadzić do sytuacji, w której poszkodowany otrzyma od zobowiązanego do naprawienia szkody świadczenia z różnych tytułów, przenoszące rozmiar doznanego uszczerbku. Pracownik może wprawdzie dochodzić odszkodowania według zasad ogólnych prawa cywilnego, lecz jedynie w zakresie, w jakim szkoda nie została zrekompensowana przez świadczenia zarówno z ustawy wypadkowej, jak i z innych, wymienionych powyżej tytułów ubezpieczenia, którymi był objęty. Sąd I instancji także i tych okoliczności nie uwzględnił.

Ponadto wskazała strona pozwana, iż powód dobrowolnie i bez jakiegokolwiek nacisku wyraził zgodę na zmianę stosunku pracy od 1 grudnia 2011 roku skutkującą zmianą wynagrodzenia. Obciąża go także całkowita bierność polegająca na rezygnacji z wyczerpania trybu odwoławczego od orzeczenia lekarza medycyny pracy.

Powód wniósł o oddalenie apelacji strony pozwanej wskazując, iż podniesione w niej zarzuty nie są zasadne.

We własnej apelacji powód zaskarżył wyrok z dnia 26 lutego 2013 roku w części oddalającej powództwo (pkt II) oraz w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach zastępstwa prawnego należnymi stronie pozwanej (pkt IV) oraz w części zasądzającej (pkt I) w zakresie terminu naliczania odsetek.

Zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa cywilnego procesowego mające wpływ na treść orzeczenia - art. 233 § 1 kpc polegające na niesłusznym uznaniu, iż pomimo bezspornego ustalenia, że przyczyną szkody majątkowej polegającej na częściowej utracie wynagrodzenia zasadniczego oraz składników dodatkowych tegoż wynagrodzenia, był wypadek przy pracy zaistniały z winy pozwanego, powodowi nie należy się odszkodowanie z tytułu 14 pensji za rok 2010 i wyrównania z tegoż tytułu za rok 2011; nagrody z okazji Dnia Górnika za rok 2010 i wyrównania z tegoż tytułu za rok 2011; wyrównania z tytułu wypłaconej nagrody z zysku za rok 2010 i 2011; premii efektywnościowej w zakresie okresu naliczenia,

2. naruszenie przepisów prawa cywilnego materialnego mające wpływ na jego treść

- art. 481 kc polegające na niewłaściwym zastosowaniu tegoż artykułu poprzez przyjęcie, iż zasądzone odsetki należą się powodowi od dnia doręczenia pozwu stronie pozwanej i uznaniu, iż powód w tym zakresie nie doprecyzował żądania pozwu, podczas gdy z treści pozwu wynika jednoznacznie, iż powód domagał się odsetek od dnia wymagalności poszczególnych świadczeń do dnia zapłaty.

Stawiając powyższe zarzuty wniośł:

- 1) o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda dalszej kwoty w wysokości 30 306, 00 zł., z ustawowymi odsetkami od dnia wymagalności poszczególnych świadczeń składających się na tą kwotę,
- 2) o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie jego punktu I poprzez zasądzenie ustawowych odsetek od dnia wymagalności poszczególnych świadczeń składających się na zasądzoną kwotę,
- 3) o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania przed Sądem I i II instancji, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych za obie instancje.

W uzasadnieniu apelacji podnosił, iż jego niezdolność od pracy, a następnie konieczność korzystania ze świadczenia rehabilitacyjnego była spowodowana wyłącznie zaistniałym wypadkiem przy pracy. Nie można z tej przyczyny stosować do powoda reguł związanych z obniżeniem należnej nagrody z tytułu 14 pensji oraz nagrody z okazji Dnia Górnika, które wywołane było wyłącznie z winy pozwanego.

Powód bowiem nie pozostawałby ani na zwolnieniu lekarskim, ani nie korzystał ze świadczenia rehabilitacyjnego gdyby do wypadku nie doszło. Szkodą w takiej sytuacji w mieniu powoda jest to że utracił możliwość uzyskania tych świadczeń. Szkada ta zamyka się kwotą 7 911 zł z tytułu utraty części nagrody z tytułu 14 pensji oraz kwotą 6 990 zł, z tytułu nagrody z okazji Dnia Górnika.

W zakresie nagrody z zysku, której nieotrzymanie w części spowodowało u powoda szkodę w wysokości 11 481 zł powód argumentował, iż podstawa wymiaru zasiłku ustalona była w oparciu o kwoty rzeczywiście uzyskane przez powoda, a nie kwoty które powód otrzymałby gdyby kontynuował pracę jako górnik strzałowy.

Zdaniem powoda w zakresie premii efektywnościowych Sąd winien przyjąć, iż powód nie świadczył pracy tylko i wyłącznie w wyniku wypadku przy pracy i premia ta winna być przyznana za rok 2011 za okres 7 miesięcy, gdyż z okresu tego nie powinien być wyłączony urlop wypoczynkowy i szkolenia. Natomiast za rok 2012 winien być przyjęty okres rozliczeniowy 9 miesięcy, a nie 8 jak to ustalił Sąd Rejonowy.

Nadto powód twierdził, iż sprecyzował żądanie w zakresie odsetek, wskazując, iż domaga się ich zasądzenia od dnia wymagalności poszczególnych świadczeń do dnia zapłaty.

W odpowiedzi na apelację powoda strona pozwana wniosła o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Jej zdaniem nagroda z tytułu 14 pensji i nagroda z okazji Dnia Górnika zostały wypłacone powodowi zgodnie z zasadami wynikającymi z ZUZP. Zdaniem strony pozwanej premie efektywnościowe zostały, w zakresie okresu na który je przyznano, ustalone przez Sąd prawidłowo.

Pracownik może je otrzymać jedynie za okres faktycznego świadczenia pracy. Sposób sformułowania żądania w zakresie odsetek nie obliłował Sądu do ich zasądzenia w żądanym przez powoda zakresie.

Strona pozwana zwróciła również uwagę, iż apelacja powoda w sposób błędny określała wartość przedmiotu zaskarżenia wyliczoną przez powodów na kwotę 30 306 zł ponad zasądzoną przez Sąd 12 398 zł. Suma tych kwot wykraczała bowiem poza wartość przedmiotu sporu wskazaną w pozwie na 32 000 zł, a w toku postępowania powód powództwa nie rozszerzył.

Sąd Okręgowy zważył mając na względzie stan faktyczny ustalony w toku postępowania przed Sądem I instancji.

Powód w sprawie domagał się naprawienia szkody w postaci obniżenia zarobków twierdząc, iż jest ona wynikiem spowodowanej następstwem wypadku przy pracy, za który odpowiedzialna jest strona pozwana, częściowej utraty zdolności do pracy. Podstawą jego roszczeń był więc przepis art. 444 §2 kc. Roszczenia te stanowiły bowiem w istocie skapitalizowaną rentę wyrównawczą za okres od dnia wypadku do dnia wniesienia pozwu.

Okoliczności wypadku i odpowiedzialność strony pozwanej nie budziły wątpliwości. Renta z tytułu utraty zdolności do pracy ma charakter odszkodowania, które winno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do jego zapłaty (art. 455 kc).

Oznacza to, iż dochodzona w sprawie renta skapitalizowana stała się wymagalna po doręczeniu stronie pozwanej odpisu pozwu i w razie uznania roszczenia powoda za uzasadnione odsetki zasądzone winny zostać od tej daty (art. 481 kc).

Powód nie domagał się w sprawie wypłaty poszczególnych składników wynagrodzenia, w których niedopłata skutkowała powstaniem szkody. Tylko wtedy odsetki należałyby się od daty wymagalności tych należności. Taka sytuacja w sprawie nie miała miejsca co w przekonaniu Sądu Okręgowego uzasadniało uznanie za trafne zajętego przez Sąd I instancji stanowiska w zakresie daty wymagalności zasądzonych odszkodowania.

Trafnie wskazał Sąd Rejonowy również, iż wysokość szkody odniesionej przez powoda wyrażała się w kwocie stanowiącej różnicę między przeciętną wysokością wynagrodzenia pracowników zatrudnionych na stanowiskach zbliżonych do stanowiska zajmowanego przez powoda oraz o podobnym do jego stażu pracy, a wysokością uzyskiwanych miesięcznych dochodów przez powoda na nowo objętym stanowisku pracy po wypadku oraz zasadnie przyjął, iż celem dochodzonego odszkodowania jest doprowadzenie do zrównania sytuacji finansowej poszkodowanego powoda z sytuacją hipotetyczną, w jakiej znajdowałby się, gdyby nie doznany uszczerbek na zdrowiu – skutkujący utratą części zdolności do pracy. Dodatkowo jednak wskazać należy – zdaniem Sądu Okręgowego – iż w związku z treścią pozwu wszelkich porównań dokonywać należy wyłącznie w zakresie tych składników wynagrodzenia które zostały tam wskazane.

Uwzględniając powyższe – ogólnej natury uwagi – Sąd Okręgowy w zakresie apelacji strony pozwanej zważył.

Apelacja ta skarży wyrok z dnia 26 lutego 2013 roku w części zasądzonej. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, iż Sąd Rejonowy zasądził na rzecz powoda m.in. kwotę 2 370 zł netto tytułem wyrównania szkody związanej z obniżeniem stawki osobistej zaszeregowania za okres od 1.12.2011 roku.

Tymczasem analiza pozwu prowadzi do wniosku – zdaniem Sądu Okręgowego – iż powód żądania w tym zakresie nie zgłosił. Wskazaną wartość przedmiotu sporu 32 000 zł wyczerpują bowiem w pełni pozostałe zgłoszone roszczenia. W pozwie natomiast powód wskazywał (końcowy jego fragment), iż od dnia 1 grudnia 2011 roku otrzymywał zmniejszone o ok. 1 500 zł miesięczne wynagrodzenie z tytułu utraty dodatku za pracę w warunkach szkodliwych oraz premii efektywnościowej i swoją szkodę z tego właśnie tytułu określił na łączną kwotę 15 000 zł. Nie wskazywał natomiast na szkodę z tytułu obniżenia stawki osobistego zaszeregowania i nie żądał jej naprawienia.

W zakresie kwoty 2 370 zł apelacja strony pozwanej okazała się zatem zasadna.

Sąd Okręgowy nie podzielił natomiast jej zarzutów zmierzających do wykazania przyczynienia się powoda do powstania szkody poprzez niewyczerpanie trybu odwoławczego od orzeczenia lekarza medycyny pracy stwierdzającego niezdolność do pracy na stanowisku górnika strzałowego. Powód nie miał obowiązku złożenia odwołania w sytuacji kiedy uznał orzeczenie lekarza za trafne. Natomiast strona pozwana w razie jego kwestionowania miała również możliwość wnioskowania o przeprowadzenie ponownego badania. Wniosku takiego jednak nie składała. W takiej sytuacji nie mogła skutecznie w toku sprawy sądowej kwestionować orzeczenia lekarskiego z sugestią, iż być może powód w dalszym ciągu może pracować jako górnik strzałowy. Zebrany materiał – w tym również orzeczenie o utracie możliwości pracy jako górnik strzałowy – wskazują, iż do zmiany stanowiska pracy doszło wyłącznie na skutek utraty na skutek wypadku przy pracy możliwości kontynuowania dotychczasowego zatrudnienia, a fakt, iż powód nie oczekiwał na wypowiedzenie zmieniające, a zmiana stanowiska pracy była rezultatem porozumienia stron na jego uprawnienia w zakresie odszkodowania wpływu mieć nie może.

Z racji wypadku i doznanego uszczerbku powód otrzymał odszkodowanie z ZUS, TUW Cuprum i z PZU. Były to jednak odszkodowania rekompensujące uszczerbek na zdrowiu. Na poczet odszkodowania dochodzonego przed Sądem mogły mieć wpływ jedynie wtedy gdyby powód dochodził naprawienia szkody z tego tytułu tj. na podstawie art. 444 §1 kc. Tak jednak nie jest. Powód dochodzi naprawienia szkody majątkowej i na wysokość odszkodowania z tego tytułu odszkodowanie otrzymane przez powoda (z tytułu uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia) wpływu nie mają.

Bez wykazania przez stronę pozwaną innego charakteru otrzymanych przez powoda odszkodowań (co w sprawie nie nastąpiło) jej wniosek o ich zaliczenie na poczet sum dochodzonych przez powoda nie zasługiwał na uwzględnienie.

W odniesieniu do apelacji powoda zważył Sąd Okręgowy.

W pozwie powód wskazał jako wartość przedmiotu sporu kwotę 32 000 zł i wartość ta pozostała niezmienną, aż do rozstrzygnięcia sprawy przed Sądem I instancji. Sąd ten zaskarżonym wyrokiem zasądził na rzecz powoda kwotę 12 398 zł. Maksymalna wartość przedmiotu zaskarżenia w sprawie mogłaby być zatem wskazana przez powołaną na kwotę 19 602 zł (32 000 – 12 398). Tymczasem powód określił ją na kwotę 30 306 zł domagając się w apelacji zmiany zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie wyższych niż w pozwie kwot. W rzeczywistości więc w sposób niedopuszczalny (art. 383 kpc) rozszerzył żądanie pozwu i dążył do objęcia orzeczeniem Sądu II instancji roszczeń w zakresie w jakim nie były one przedmiotem rozpoznania w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. W zakresie tym apelacja dotyczy zatem wyroku nieinstancyjnego. Brak jest przedmiotu zaskarżenia, a apelacja jako niedopuszczalna podlegała odrzuceniu (art. 370 w zw. z art. 373 kpc).

Sąd Rejonowy oddalając powództwo w zakresie naprawienia szkody z tytułu nieotrzymania lub otrzymania w niższej wysokości nagrody z zysku, 14 pensji i nagrody z okazji Dnia Górnika trafnie wskazał, iż na skutek wliczenia do podstawy zasiłku chorobowego i podstawy świadczenia rehabilitacyjnego, które powodowi przysługiwały w wysokości 100% wszystkich składników wynagrodzenia, których pracodawca w okresie zasiłkowym nie wypłaca powód przez okres jednego roku otrzymywał kwoty zbliżone do uprzednich zarobków. W okresie od końca maja 2011 roku szkody nie poniósł.

Zgodnie z art. 36 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tj. Dz.Ust. 2010 nr 77 poz. 512 ze zm.) podstawę wymiaru zasiłku chorobowego przysługującego ubezpieczonemu będącemu pracownikiem stanowi przeciętne miesięcznie wynagrodzenie wypłacone za okres 12 miesięcy kalendarzowych poprzedzających miesiąc, w którym powstała niezdolność do pracy.

Do podstawy tej nie wlicza się jednak składników wynagrodzenia, do których pracownik zachowuje prawo, w okresie pobierania tego zasiłku zgodnie z postanowieniami układów zbiorowych pracy lub przepisami o wynagradzaniu, jeżeli są one wypłacane za okres pobierania zasiłku (art. 41 ust. 1 ustawy jw.).

Powyższe regulacje wskazują na trafność zajętego przez Sąd Rejonowy stanowiska.

W okresie 12 miesięcy przed wypadkiem powód otrzymał 14 pensję, nagrodę z zysku i nagrodę z okazji Dnia Górnika. Winny one zostać wliczone do podstawy obliczenia zarówno wynagrodzenia chorobowego, zasiłku chorobowego jak i świadczenia rehabilitacyjnego. W zakresie nagrody z zysku obowiązek wliczenia wynika wprost z zasad jej przyznania (k. 35). Natomiast fakt, iż w regulaminach przyznawania 14 pensji i nagrody z okazji Dnia Górnika brak jest podobnych postanowień o ich uwzględnieniu w podstawie wymiaru wynagrodzenia i zasiłku za czas choroby nie oznacza, iż do takiego wliczenia nie dochodzi. Art. 41 ustawy zasiłkowej nie daje bowiem podstaw do wyłączenia tych składników wynagrodzenia podstawy zasiłków.

W zasadach ich przyznania brak jest postanowień o ich wypłacaniu również za okres pobierania zasiłku, a ich postanowienia o przysługiwaniu tych świadczeń w wysokości proporcjonalnej do przepracowanego czasu pracy dla pracowników korzystających ze świadczeń rehabilitacyjnych wskazują wprost, iż za okres korzystania z tego świadczenia 14 pensja i nagroda z okazji Dnia Górnika nie przysługuje.

Tym samym stosownie do regulacji art. 36 i 41 ustawy zasiłkowej w razie ich wypłacenia 14 pensja i nagroda z okazji Dnia Górnika podlegają wliczeniu do podstawy wymiaru świadczeń. Ich wliczenie nakazuje uznać, iż do dnia 31 maja 2011 roku powód szkody w wynagrodzeniu w tych składnikach nie poniósł. Otrzymał je bowiem w postaci zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego w zwiększonej z tego powodu wysokości. Podstawą jego obliczenia były zaś dochody powoda jako górnika strzałowego osiągnięte w okresie 12 miesięcy poprzedzających nabycie prawa do zasiłku.

Powód od 1 czerwca 2011 roku przystąpił ponownie do wykonywania obowiązków zawodowych i ten okres wymagał odrębnego rozważenia.

Dotyczące tego okresu stanowisko Sądu Rejonowego uzasadniające oddalenie powództwa w zakresie 14 pensji i nagrody z okazji Dnia Górnika wypłacenie ich powodowi zgodnie z zasadami określonymi w ZUZP nie jest trafne. Powód nie dochodził bowiem wprost należności z tytułu 14 pensji i nagrody z okazji Dnia Górnika. Dochodził odszkodowania z tytułu ich zaniżenia spowodowanego wypadkiem przy pracy i zmianą stanowiska pracy.

Okoliczność tą Sąd pominął. Odszkodowanie zaś stanowić winno różnicę między wysokością świadczeń otrzymywanych rzeczywiście przez powoda, a wysokością świadczeń otrzymywanych przez innych górników strzałowych.

Różnica ta obliczona jednak być winna proporcjonalnie do rzeczywiście przepracowanego w 2011 roku przez powoda czasu tj. z uwzględnieniem że przepracował on jedynie 7 miesięcy. Za miesiące I – V 2011 roku należności z tytułu omawianych świadczeń uwzględnione zostały – jak wcześniej wskazał Sąd Okręgowy – w podstawie wymiaru zasiłków.

Uwzględniając niekwestionowane przez strony ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego wyliczenie szkody powoda winno kształtować się następująco:

- nagroda z zysku

Za rok pracy górnicy strzałowi otrzymali ją w wysokości 15 624 zł tj 1302 zł na miesiąc. Powód za 7 miesięcy otrzymał tą nagrodę w wysokości 10 135 zł tj 1 447, 85 zł za miesiąc. Szkody w tym zakresie zatem nie poniósł i oddalenie powództwa było zasadne,

- nagroda z okazji Dnia Górnika

Za rok pracy górnicy strzałowi otrzymali ją w wysokości 5 211 tj średnio 434, 25 zł za miesiąc. Gdyby powód pracował jako górnik strzałowy należałoby mu się z tego tytułu za 7 miesięcy pracy 3 039, 75 zł (434, 25 x 7). W rzeczywistości

otrzymał tą nagrodę w wysokości 2 721 zł. do wyrównania pozostaje więc szkoda w wysokości 318, 75 zł (3039, 75 – 2 721),

- 14 pensja

Za rok pracy górniczy strzałowi otrzymali ją w wysokości 5204 zł tj w wysokości 433, 66 zł za miesiąc pracy (5204 : 12). Gdyby powód pracował jako górnik strzałowy należałoby mu się z tego tytułu 3 035, 66 zł (433, 66 x7). W rzeczywistości otrzymał to świadczenie w wysokości 1 793 zł. Do wyrównania pozostaje więc szkoda w wysokości 1 242, 66 zł (3 035, 66 – 1793).

W zakresie premii efektywnościowej Sąd II instancji podzielił w pełni zarzuty apelacji powoda. Odszkodowanie w tym zakresie powinno obejmować cały okres od powrotu powoda do pracy tj. od czerwca 2011 roku do września 2012 roku, a więc łącznie 16 miesięcy. Brak jest podstaw do wyłączenia z tego okresu czasu szkolenia, gdyż szkolenie to spowodowane było koniecznością przygotowania powoda do nowego stanowiska pracy. Konieczność pracy na nim była zaś spowodowana przez utratę na skutek wypadku przy pracy możliwości kontynuowania dotychczasowego zatrudnienia w charakterze górnika strzałowego. Okres urlopu również nie podlegał wyłączeniu. Do podstawy wynagrodzenia urlopowego premia ta podlegała bowiem wliczeniu. Przy niekwestionowaniu przez strony miesięcznej wysokości należnego powodowi odszkodowania w kwocie 872 zł odszkodowanie całkowite z tego tytułu winno więc wynieść 13 952 zł, a z uwzględnieniem kwot będących wyrównaniem szkody z tytułu 14 pensji i nagrody z okazji Dnia Górnika 15 513,41 zł.

Odszkodowanie w takiej wysokości zasądził Sąd Okręgowy na rzecz powoda z odsetkami od dnia 25 października 2012 roku – zmieniając z przyczyn wskazanych wyżej na podstawie art. 386 §1 kpc zaskarżony wyrok.

W pozostałym zakresie apelacje obu stron oddalił jako niezasadne (art. 385 kpc).

Przyjęte rozstrzygnięcie sprowadzające się do uwzględnienia roszczenia powoda w około 50% usprawiedliwiało wzajemne zniesienie kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu pierwszoinstancyjnym (art. 100kpc).

Wygranie przez każdą ze stron swoich apelacji w około 20% również uzasadniało wzajemne zniesienie kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu apelacyjnym.